

Így nyugtatta magát. És mégis... valami hajtotta, hogy tovább... tovább... még feszítse a húrt...

— Mi dolog, hogy senki köszöntőt nem mond? — kérdezte kihívóan. — Hát ne éljen az ifjú pár?!

— Lássunk előbb egy menyasszonyi csókot — kiáltotta válaszként egy rekedtes férfihang.

— Úgy van, úgy van... — kaptak a szón, dúltan-felvidultan.

És magasba emelkedtek a poharak.

Ildi halántéka fájón lüktetett; érezte, felmegy a vérnyomása. De engedelmesen oldalt fordult, vállára emelte a bábú kezét, és ajkát ajkára tapasztotta.

— Éljen... brávó! — örvendeztek a vendégek.

— Hoch! — kiáltotta a legöregebbje.

Egyszerre megeredt a nyelvük, csípős megjegyzések röpködtek a levegőben:

— Férjeddal ugyan sok bajod nem lesz...

— Hogy mondtad? Most mindjárt utaztok vőlegényed szüleihez?... No, csak ügyelj, esküvő előtt túl messzi ne menjetek...

— Ugyan, báb való még neki, nem férfi...

— Az ám! Babám, a bábosné!...

Mi történt? Csók közben fényrekerült a bábú? Vagy valami más módon megbizonyosodtak?

Mindegy: az eljegyzés megtörtént, és tudjuk, hogy ki a vőlegény.

## HORVÁTH ISTVÁN

### A KELJFELJANCSI

Szívlelkös kacagások.

Kígyómarások pirosa  
embervigyorú jégcsapok közt.

Idilli mosoly pállott méze.

Szolgaalázat légyrajzása.

Góg a rettegés palástjában.

A percek küllővillogása  
szétpallja semmi közé

a Játék ólomkatonáit.

A Jelen jelez, s világgá indul.

Rászabott örök mosolyával  
billeg a keljfeljancsi.

Azt hiszi, világot renget,  
s önmagában is lecövekelt,  
halott remények csontja közt.